

El piano | Jesús Lana | Actualitzat el 20/04/2015 a les 08:03

Common People

Fins ara, sempre que sentia aquesta esplèndida cançó m'imaginava una nena pija amb texans esparracats de 300 lliures



Foto: Benurs

L'any 1995, la banda anglesa Pulp va publicar *Common People*, la que potser és la seva cançó més coneguda. Uns quants anys més tard, els Manel en van fer una magnífica versió acústica en català, que van titular *La gent normal*.

La cançó explica la història d'un paio que coneix la filla d'un magnat fastigosament ric. La noia ha decidit que vol ser com els altres (com qui decideix anar-se'n uns dies a una casa rural o de turisme solidari). *Vull viure com viuen els altres, vull fer les coses que fa la gent normal. Vull dormir amb qui dormen els altres, ficar-me al llit amb gent normal com tu.* El paio, lògicament esperonat per l'últim dels desitjos, la passeja pel mercat del barri i li proposa que faci veure que no té ni un duro. Ella no entén res, però ho troba mooooooolt divertit, riu i l'agafa del braç.

Ell, pacient, insisteix en les consignes: *Comparteix pis amb estranys, busca una feina formal. Puja al metro pels matins, vés al cine alguna nit.* Però no triga a adonar-se'n (és pobre, però no estúpid) que no se'n sortirà; que les ànsies de normalitat de la moxa trigaran a esvair-se el mateix que triga a canviar d'iPhone. I, un pèl ressentit, li etziba: *Però igualment mai entendràs el què és anar comptant els anys, esperant la solució que s'emporti tanta por. Però tu mai viuràs com viuen els altres, ni patiràs com pateix la gent normal.* Per si no li ha quedat prou clar (ella és rica, però no necessàriament llesta), continua: *Mai entendràs el fracàs dels altres, mai comprendràs com els somnis se'ns van quedant en riure i beure, i anar tirant i, si es pot, follar de tant en tant.* (Que comenci a estar fins els pebrots dels experiments de la noia, no vol dir que renunciï a beneficiar-

se-la; ja hem quedat que era pobre, però no estúpid.)

La noia no deu captar del tot la subtileza del seu missatge (recordin que era rica però no necessàriament llesta) perquè ell, resignat i perdent l'esperança de treure'n cap profit carnal, li diu que ho provi, que canti i que rigui com ho fan els altres, però li adverteix: *Però no t'estranyi, si et gires, que riguin de tu. Que no et sorprengui si estan farts de tu jugant a ser com és la gent normal.*

Fins ara, sempre que sentia aquesta esplèndida cançó m'imaginava una nena *pija*, amb metxes rosses, ulls lluents i voraços i texans esparracats de tres-centes lliures, xiuxiuejant: *Vull dormir amb gent normal com tu?* Però des de la setmana passada només hi puc veure Rajoy, amb aquell cap blanc-i-negre, la mirada líquida i l'americana de màitre, repetint una i altra vegada: *Vull el vot de la gent normal com tu?*

Me l'han esguerrat per sempre. Això no es fa, Mariano.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=OppX5KZCPOQ>